

Winkler Venceslav:

Grad na Peskovcu

»Naprej!«

»Naprej!« je odgovoril Marko Šumrada nekje v gneči.

Ljudje so se stresli, množica se je zganila. Vse se je obrnilo spet po griču navzdol. Pred vsemi je šel Jure z vzdignjeno gorjačo. Oči so se mu bleščale, da

se ga je še medved bal. Le od strani ga je pogledoval in rinil za njim.

Turške vrste so se zmešale. Še preden so prišli kristjani do njih, so se jim začeli konji plašiti.

»Le korajžo!« so vpili takrat tudi biriči.

Čez dobro uro ni bilo Turkov nikjer več. Grajski so se vrnili v grad, kmetje pa v vasi.

»Moj Bog, kaj bo zdaj!« so rekli, ko so zagledali požgane hiše. Sedli so na pogorišča in se razjokali. Prišel je mimo Jure z medvedom. Šel je k župniku zaradi očetovega pogreba. Vprašal jih je, zakaj jokajo, in so mu povedali. Hudo bo. Ko bi vsaj tlake ne bilo — — —

Nič jih ni potolažil. Mislili so, da bo vendarle kaj boljše. Čez nekaj dni so jih

prišli grajski biriči spet klicat... Vzdihnil so in so šli z njimi.

»Nikoli ne bo konca,« so rekli — —

Potem so bili hudi dnevi. Jure ni imel več očeta. Ko so prišli grajski spet klicat za tlako, mu je dejala mati:

»Močan si Jure, ali naj grem jaz?«

Fant se je pretegnil in zasopel:

»Saj grem!«

Res je šel.

Valpet Šparenblek se je začudil, ko ga je zagledal. Hotel se je ponorčevati iz njega, a je videl za fantom medveda.

»Pustite ga pri miru!« je posvaril biriče.

»Bomo,« so prikimali.

Odkazali so mu delo v gozdu. Tlačani so podirali visoke smreke. Ko so deblo lepo obsekali, so rekli biriči Juretu:

»Nosi, Jure!«

Jure je zgrabil z obema rokama za krčelj, vzdignil ga je zlahka, zadel ga na ramena in ga nesel v grad. Niti enkrat se ni ustavil med potjo, še žvižgal je, čeprav je bilo precej daleč.

»Močan je ta kmet!« si je vihal valpet brka.

Jure se ni zmenil zanj. Mirno je spustil krcelej na grajskem dvorišču na tla, da je zazvenelo in šel po drugega. Nosisil jih je in nosil, dokler niso bili vsi v gradu. Marko Šumrada je zmeraj hlačal za njim, včasih hitro, včasih počasi, kakor je pač Jure hodil.

»Z nami, Jure!« so rekli biriči, ko je končal. Za trenutek ga je obšlo, da bi rekel, da je že dosti naredil, a se je spomnil, da je na tlaki. Ponižno je priki mal in šel za njimi. Peljali so ga z gradu za Peskovec. V lepi dolinici so se ustavili in Lozej mu je rekel: »Tukaj bomo zidali pristavo, a nam manjka kamenja. Pod Pečnikom ga je vse polno. Kar gori ga boš znosil, Jure!«

»Pa so velike skale!« je rekel nejeverno Jure.

»Čeprav,« so skomignili biriči. »Saj si močan!«

»Bom videl,« je preprosto pomislil Jure.

Ubral jo je kar povprek po bregu do belih skal. Ogleдал si je prvo, drugo. Vse so bile strašansko velike. Komaj najmanjša je bila taka, da jo je lahko objel.

»Bum, bum,« je zagodrnjal medved, ki je tekal vedno za njim, »to ne bo dobro.«

»Kako bo dobro, ko sem preslab za take skale!« je vzdihnil Jure.

Pa si jo je vendarle z vso muko naložil na hrbet. Tiščala ga je in tiščala k tlom. Misli je, da bo padel in da ne bo nikdar več vstal. Vse žile so se mu napele. Roke so krčevito držale za robove. Ko je šel mimo domače kočje, je stala na pragu mati in se križala.

»Jezus, Marija, Jure, kaj delaš?«

»Tlako, mati, tlako!« je sopesel fant.

»Bum, bum, tlako,« je renčal medved za njim.

Najhuje je bilo, ko je šel navkreber. Vsak korak ga je bolel, vsak trenutek je mislil, da bo padel. Srečaval je tlačane, ki so šli v dolino. Nikogar ni pogledal, saj jih ni mogle izpod bremena. Gledali so za njim, čudili se, ustavljali se in se balli, da se bo kaj zgodilo.

Biriči na vrhu so se pa smejali. Valpet Šparenblek je stal pri njih in se držal za trebuh, ko je videl velikanski kamen, ki ga je nesel Jure. Jureta se niti videlo ni, samo kamen se je pomikal po bregu navzgor.

»Padel bo, zmečkalo ga bo,« je rekel birič Gaiha.

»Bomo videli!« se je smehljal Lozej.

Jure je prisopihal do vrha. Butnil je težki kamen zviška pred biriče, da je zemlja zabobnela. Medved Šumrada je prisopihal za fantom, Legel je kraj nje-ga in si oblizoval šape.

»No, kako je, fante?« je rekel valpet.

»Pravijo, da dobro,« je menil Jure in pretegnij roke. Nato se je obrnil, da bi šel po drugi kamen.

»Malo majhen je ta,« je rekel Lozej.

Jure ga je razumel, pogledal ga je in odgovoril mirno.

»Saj res, bom moral večjega izbrati.«

Pa se je spustil po bregu. Biriči so se smejali za njim — — —

Jure pa se je mimogrede oglašil pri materi:

»Mati, ne bom več tlačani!«

»Zakaj ne?« se je prestrašila mati.

»Ker ni treba. Močan sem in lahko brez grajskih živim,« je razložil sin.

»Kaj bo z menoj? Pa na kočjo pomisli!«

»Naj jo pa vzamejo,« je končal Jure. Vendar je šel še po kamenje. Tokrat je izbral še manjšega, takega, ki ga je odšel človek z lahkot nesel. Vzel ga je kar v naročje in šel z njim proti gradu. hitro. Sedel je v travo in zastrmel čez V bregu se mu je zazdelo, da gre pre Videm in Hudi vrh v hribe. Zazdelo se mu je, da bi bilo lepo, če bi ne bilo tlake. Prav res bi bilo lepo. Medved Marko je sedel zraven njega, momljal je za se in se zibal.

»Kaj ne, Marko, da je dosti tega?« je vprašal Jure.

»Kdaj sem že rekel, bum, bum,« je hitel medved.

Biričem se je zdelo čudno, da Jureta toliko časa ni. Stopili so po bregu in ga našli, ko je sedel v senci in se pogovarjal z medvedom.

»Kaj postajaš?« je zakričal Lozej.

Jure pa se ni zmenil zanj, mirno je razkladal medvedu.

»Lej, Marko, ko bi jo midva pobrisala kam na Županšček! Nihče bi naju ne dobil.«

»Bum, bum, vsaj na Stražnice. Za pol no tam vem,« se je hvalil medved.

Biriči so prilezli po bregu. »Vstani!« so zakričali.

Jure jih je začudeno pogledal. Nehote so odstopili. Spomnili so se, da so na samem, da niso v gradu.

Ami:

Olgina osveta

Tisoč let bo tega, kar se je vzdignil mogočni knez Igor v nepokorno mu deželo Drevijcev, iztirjat dolžne davke v blagu in novcih. Pa so mu prišli naproti uporni veljaki proseč in roteč ga:

»Knez, vse smo ti oddali doslej, zakaj le že spet prihajaš?«

Ker pa jim ni privoščil ne pogleda ne besede, so steknili glave rekoč drug drugemu na tiho:

»Ubili moramo grabežljivega volka, sicer nam opleni vso deželo.«

In ubili so Igorja, posekali njegovo telesno stražo. Žena ubitega Igorja, prelepa in razumna Olga, je zavladala zdaj namesto nedoletnega sina Svetoslava. Bila je iz nizkega varejskega plemena, a njena lepota pa njene čednosti so jo povzdignile na prestol k mogočnemu možu njenemu Igorju, ki je bil vladar Kijeva, svetega mesta.

Nekoliko dni po zavratnem umoru so poslali Drevijci, katerim se je zahotelo oblasti nad Kijevim, svoje odposlance do lepe vdove.

»Tvojega moža smo ubili radi grabežljivosti njegove, pomni pa,« so se podmolčko posmehovali, »da so drevijski knezi dobri in velikodušni, dežela

njihova cvete in uspeva. Postani žena našega kneza Mala.«

Olga je ostala zvesta spominu rajnega moža in je mislila le na osveto. Zato je prijazno odgovorila odposlanecem:

»Prijetne so vaše besede, vabilo vaše me radosti nad vse. Rajnega moža si res ne morem več obuditi... Jutri vam bom izkazala vso čast, ki vam pristoja.«

Ko so pa naslednje jutro prispeli odposlanci po odgovor, jih je pustila usmrtiti, z veliko vojsko pa je udrla nad uporne Drevijce. Mali Svetoslav je prvi zalučal kopje, ki je, zagnano od detinske roke, sicer padlo pred kopita konja, vojskovodja Svjeneld pa je že zaklical:

»Prijatelji, za knezom!« in zgrmeli so v vojno viхро, posekali sovraga, ki je zbežal za utrjena obzidja svojih mest. Olga pa je poslala opomin, naj se vdado, polja čakajo pridnih rok, saj menda ne kanijo od lakote umreti za obzidji. Tedaj so ji prinesli v dar kožuhovine in medu.

Olga pa ni vzela od daril, samo po tri vrabce in po tri golobe od vsake hiše in dvora naj ji prineso kot dar. Le-te so ji jadrno prinesli premaganci vseleč se, da sovražnik odide.

Nastopila je noč, težka in polna morečih slutenj. Davno so že ugasnile kadeče se luči po izbah in sobah. Nenedoma pa so se začele utrinjati spočetka drobne potem pa vedno večje luči v strehah upornih Drevijcev. Kmalu so vsa bližnja in daljna poslopja praske-tala v plamenih nezadržljivega požara, ki je objel vso deželo. Krik in vik zmešnjave, obupa in smrtnega strahu se je dvignil pod žareče nebo. Vse bogastvo prelepe dežele je uničil plamen, ki ga je zanetila maščevalna roka vdove, kneginje Olge, plamen, katerega je zamislila njena osveta.

Tisto noč je bila kneginja namreč ukazala naj privežejo prinesenim vrabcem in golobom tleče gobe in žveplo ter jih izpuste. Le-ti so z ognjem sfrčali v svoja stara gnezda in zapalili mesta in vasi.

Tako je maščevala lepa kneginja Olga zavratno smrt svojega moža in gospodarja Igorja ruskega, kaznovala in pokorila nezveste Drevijce za vse bodoče čase.

Tisoč let bo že tega.

Tone Trdan:

Dobro mu je povedal

Zivel je nekoč mogočen mož — turški sultan. Nekega dne je šel na sprehod v spremstvu svojih služabnikov. Naenkrat stopi predenj reven človek, eden njegovih podložnikov, z veliko brado, raztrgano suknjo in preluknjanimi čevlji. Častljivo prekrži roke na prsih ter reče:

»Veruješ li, veleslavni sultan, kar pravi naš sveti prerok?«

Sultan odgovori:

»Da, verujem, kar nam veli prerok.«

»V koranu je rekel prerok,« je nadaljeval revež, »da so vsi Mohamedanci bratje. Gospod brat! Bodi tako dober, pa razdeli z menoj dediščino!«

Vladar se malo nasmeje in si misli:

»Izmislil si je nov način, kako se

prosjači,« pa mu da tolar.

Turek ogleduje tolar po eni strani, potem še po drugi, slednjič zmaje z glavo in reče:

»Gospod brat, zakaj si mi dal le en sam oguljen tolar? Saj imaš vendar več srebra in zlata, kakor ga lahko nese sto mezgov. Moji otroci pa stradajo doma od lakote. Vsa družina hira. Ali se pravi, gospod, to po bratovsko deliti?«

Sultan ga pa posvari:

»Brat moj, bodi zadovoljen in nikar ne povej nikomur, koliko sem ti dal. Kajti, ko bi prišli vsi naši bratje in bi zahtevali od mene dediščino, jo bo zmanjkalo in ti boš moral dati še kaj nazaj.«

To pa je gospod brat predobro razumel. Takoj je šel h peku Abu ter si kupil kruha za svoje otroke. Sultan pa je z nasmeškom na obrazu nadaljeval svojo pot.

Deruda:

Metuljček

*Pomladno solnce toplo je sijalo,
metuljček beli ves se je razgrel.
razkrilil se prešerno v domku svojem
in v rajski svet pomladni odletel.
Že vse cvete po travnikih, livadah
medu že polen sleherni je cvet,
metuljček pije iz medenih čašic,
ves sladko je opojen in razgret.
Tako od cvetke je do cvetke letal,
še vse poletje in sladkosti pil,
a kadar se ulil je dež na zemljo,
se plaho je pod nežno cvetje skrtil.
Prišla jesen je, cvetke ovenele,
se smitile metuljčku so v srce,
a tudi njega je začelo zebsti,
Snežinke bele, glej! Gorje! Gorje!
Omahnil je, obležal ves prezebel
kraj travnika, kjer vije pot se v breg,
ni čutil, ko ga je pohodil človek
in ga odel jesenski prvi sneg.*

Risbe iz številčk

Dragi stric Matic! Pošljem ti glavo iz številčk. Ako številke in črke pravilno zložiš dobiš datum 15 — 3 — 1937.

Nepužlan Dragotin, uč. III. razr.
drž. rečl. gimn. v Ljubljani.

Hitra pošta

Tista leta še večji kraji in mesta niso imela poštnih zvez, ko je med Trebušani in Nikavo že bil upeljan izvrsten poštni voz, ki je skrbel za hitro in točno dostavo pisem in paketov. Ni bil

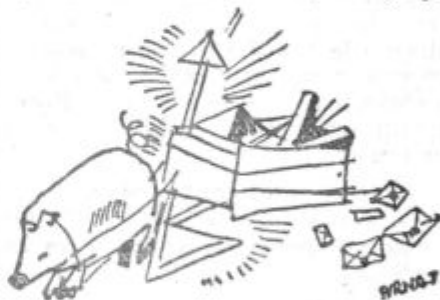
sicer pripravljen za prenos potnikov, ki jih itak ni bilo, ker bi si bili polomili nosove ob trdni cestni tlak, ki ga je napravila sama mati narava.

Da so pa pisma in paketi došli na namenjeni kraj kolikor toliko v redu, kot to zahteva poštna uprava, je bil voz narejen prav prijetno kratek. Imel pa je kolesa iz samih velikih hlebov, ki so bili spečeni iz ovsene moke in so dolge resaste otrobe v njem zabranjevale, da se niso kolesa razsula, ko so skakale čez ostre ali okrogle skale.

Ker je bilo na cesti treba največje pazljivosti, so iz varnosti, da bi vprega ne prišla v prehud tek, vrgli pred voz svinjo, ki je vajena vsakodnevnih vožnje res tudi prav obzirno vozila. Tako je ta pošta prišla v lep glas kot presolidno oprevozno kredstvo in marsikdo se je zanesel nanjo. Prebivalci Trebuš pa so bili zelo ponosni nanjo.

Vse bi bilo dobro in pošta bi še najbrže danes vozila, čepravno se marsikje že sedaj vse prevaža z avtomobilom, ko bi se ne bila prigradila velika nesreča. V Nikavi je namreč pekel pek izvrstne ovsene hlebe, katere so jemali Trebušani za kolesa svoji pošti. Pa so bili Nikavčani svojim sosedom grdo nevošljivi

zaradi njihove pošte in je pek nalašč spekel prav slabe hlebe kruha, ki so imeli mehko skorjo in jih prodal za kolesa k poštnemu vozu. Postiljon pa je naložil k drugi pošti še vrečo bliska, ki so ga Trebušani naročili z Vojskega. Trebušani namreč še bliska poznali niso, Vojskarji pa istega znajo izvrstno loviti v široke koše. Sedaj je bila vreča bliska tu in da radovedni Trebušani to reč kmalu vidijo, je postiljon vrgel vrečo z bliskom na voz in počasi pognal voz proti dolu. Ko pa je med potjo v Grapi postala pot jako slaba, je voz tako treslo, da je vreča z bliskom padla na tla in se razvezala. Blisk se je z velikansko svetlobo razlil pod voz, svinja ki je bila sicer jako krotka in že od starosti precej slepa, se je tega močno prestrašila in začela v dir. Poštni voziček je skakal čez kamenje, da so se od sunov začela drobiti kolesa in kmalu je bil voz brez koles na tleh. Svinja je z

vozičkom še nekaj časa tekla, dokler ni popolnoma omagala.

Ljudje so na postiljonovo vpitje prišli na pomoč in videli velikansko razdejanje poštnega voza in vso raztreseno pošto. Svinja je ležala poleg voza s polomljenimi nogami in popolnoma slepa, ker jo je bil oslepil blisk, ki se je raztresel iz vreče.

Prepadeni nad tako nesrečo so bili vaščani sicer takoj pripravljeni napraviti nov poštni voz, toda imeli niso nobene taki vožnji vajene svinje. Kolesa so se naučili peči sami doma, toda čakati morajo na novo vprežno žival. Nikavčani so bili sicer jako veseli te nesreče, ker sedaj nimajo Trebušani svoje izvrstne pošte, a hlebov pa tudi ne morejo prodajati več in pojedjo sedaj ves ovseni kruh sami doma pa pravijo, da je zelo dober.

Vončina Drago

Jutrovčki pišejo

Moja mati. Življenje si naše o mati. Kako naj ti poplačamo trud in trpljenje, ki si ga imela z nami. Cele noči nisi zatisnila očesa, če smo bili bolni. Slonela si ob postelji in pela si nam pesmi. Ročice sklepati k molitvi si nas ti privikrat učila. Zato je prva beseda, ki jo izgovorijo otrokova usteca, »mami«. In ta beseda je človeku vse življenje najslajša. Materino naročje je detetu raj in materine podobe ne pozabi nikdar. Kako so žuljave njene svete roke od neprestanega dela za nas. Potrpežljivo prenaša vse, kar jo teži. Najstanovitnejša ljubezen je materina, kljub otroški nehvaležnosti. Saj človek ne ve kaj mu je bila mati prej nego tedaj, ko mu jo pokrije zemlja. Kako obžaluje, če ni z materjo lepo ravnal. Toda to obžalovanje je prepozno. Zelo sem ti hvaležen o mati. Za vse se imam zahvaliti le tebi. Kajti ti si mi podarila življenje. Ljubi Bog naj ti poplača vse in ohrani naj te še mnogo let! Hočem te vedno ubogati in ljubiti. Saj pregovor pravi:

»Kdor svojo mater časti,
je kakor oni, ki zaklade nabira«.

Pozdrav stricu Maticu in Vsem Jutrovčkom!

**Korenjak Jakec, dijak I. c. razreda
drž. real. gimnazije v Celju**

Moja zlata mamica! Na prigovarjanje moje prijateljice Este, sem postala tudi jaz Jutrovček in hočem v kratkih vrsticah napisati kaj o svoji dobri mamici.

Imam prav majhno mamico, pa zato nič manj dobro od velikih. Zgodaj zjutraj, ko sonce vrže svoje prve žarke na svet, vstane moja mamica. Prva misel je, ki ji šine v glavo, kako bo preskrbela nas jako poredne otroke. Čeprav ji nagačamo, in jo ne poslušamo je ona potrpežljiva in dobra z nami. Kupi nam, kar le more. In kar le more si odtrga od svojih ust in da nam — norednim otrokom. Zato imam jaz svojo mamico nad vse rada, saj je ona vse kar imam nasvetu.

**Nađa Porenta, učenka II. gimnazije
v Ljubljani.**

Moja mamica! Ni ga na svetu človeka, ki bi ga imelraje kakor svojo zlato mamico. Nikoli mi brez dela, skrbi za vse svoje otroke. Ni ga dneva, da ne bi sedela pri šivalnem stroju in šivala. Mati je temelj družine. Kdo je tisti, ki Te potolaži v žalosti, kdo je tisti ki mu brez skrbi zaupaš svoje težave, kdo je tisti ki Ti lajša hude bolečine ali ni to zlata mamica, ki jo ima enkrat vsak, a jo premalo ceni. Saj tudi pregovor pravi: Mati je kod sveča, ki gori za nas, cenimo jo šele takrat ko izgori. Spoštuj te vsi svoje matere in jim vračajte z ljubeznijo in pridnostjo. Vsem materam ključem še na mnoga leta!

**Herbst Pavel, uč. I. razr. III. drž. real.
gimn. v Ljubljani.**

Moja mamica. Jaz imam na vsej zemljici najraje mojo mamico. Brez nje bi moje mlado srce sploh ne moglo živeti. Koliko ljubezni jaz njej darujem mi jo ona tisočkrat povrne. Ubogi otroci so katerim so umrle dobre mamice.

**Elga Ludvig, uč. I. razr. osn. šole
na Jesenicah.**

Dragi stric Matic! Najdražje otrokovo bogastvo je mati. Brez matere otrok skoro živeti ne more. Vse kar imamo vse, vse nam je dala dobra mamica. Tudi jaz ljubim nad vse svojo mater ter bi tvegala za njo življenje. Ubogi tisti kateri nima matere. Toda gotovo ga njegova mamica vedno gleda iz nebes. Jaz sem zelo srečna ker imam še svojo drago, presrečno mamico! Kajne dragi stric Matic, da tudi Ti ljubiš svojo mamico in si srečen pri njej?

Upam, da moje pisemce ne bo požrl Tvoj požrešni koš upam tudi, da se boš razveselil mojega pisemca. Najlepše Te pozdravlja Tvoja zvesta čitatelka.

**Moja Lovšin, učenka IV. razreda
Ribnica na Dolenjskem.**

Mati! Kaj je slajšega, kaj milejšega od materinega glasu? Materin glas je poln ljubezni. Ona vodi dete s svojo ljubeznivo roko.

Mij mi je glas moje matere. Milo je poslušati slavca v gozdu, škrjanca na polju, kraljička v zeleni trati ali milejša je čuti glas svoje matere. Kaj je otrok brez matere? Sirota!

Mnogo otrok je, ki ne vidijo svoje matere. Mati jim zbolí in ježe v temni grob. Tuje roke jih povijajo. Ne slišijo materinega glasu. Ne vedo ali so jih poljubila kdaj materina usta. Njih ni grelo solnce materine ljubezni. Sirote so kakor blede podlessek v pozni jeseni.

Blagor deci katera sluša sladki glas svoje matere in katera je deležna milovanja njene nežne roke.

Klemenčič Zvonimir, uč. II. r. m. šole
Gornja Radgona.

Moja ljuba mamica! Kakor vsak srečen otrok imam tudi jaz še svojo ljubo, zlato mamico. Imam jo zelo, zelo rada, čeprav se to pri meni ne vidi, vsaj drugi pravijo tako, ker sem po-

redna. Če pa kak večer sem sama doma in premišlujem a tistih revčkah, ki nimajo staršev, o tistih, ki so brez mamice, uvidim kak zaklad je prava mati! Kaj bi bilo, če bi jaz ne imela svoje mamice. Kdo bi mi delal obleke, kdo bi mi jih kupoval in kdo čistil, če ne — mamica.

Zato svarim, posebno one, ki mamici svoji nagačajo in jo ne ubogajo, naj bodo pridni in poslušni. Kajti, če boste izgubili svojo mamico, boste izgubili vse bogastvo, kar ga premore ta svet.

Esta šest, učenka II. gimnazije
v Ljubljani.

Kdo bi rad imel

ves letnik 1936
„Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in
je okusno vezan v platno.

Na svojo zalogo opozarjamo
posebej vse šolske in druge
knjižnice. — Vezani letnik
„Mladega Jutra“ stane

samo Din 60.—

Dragi Jutrovčki

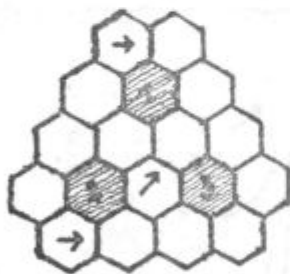
Opazili ste že gotovo, da je narava v mnogih slučajih uporabila pravilen šesterkotnik n. pr. kristalni sestav pri snežinkah, pri rudninskih kristalih itd.

Najumetneje pa uporablja ta lik čebela, ki izdeluje iz voska celice, ki so šestereoglate in je na ta način tudi prostornina posodic, ki jim pravimo celice, najbolj izrebljena. V te celice nanaša pridna čebelica sladko strd ter goji v njih tudi svoj mladi zarod. Kos izdelanih celic imenujemo sat. Polne celice izdelajo čebele z voščenimi pokrovcji. Ker se da površje sata tudi uporabiti za križanko — satno križanko imenovano —, vam hočem danes to zabavo opisati in razložiti.

Prazne celice so v tej križanki zaznamovane s številkami. Okrog teh so razvrščene zalepljene celice, na katere naj se razvrste črke ugankine besede.

Pričetek in smer razvrstitve kaže puščica na zalepljeni celici.

Satovna križanka št. 1

- Opis: 1. zelo koristna žuželka
2. letni čas
3. zelo sladka pijača.

Neznaten potapljaški zvon

Napravite ta poizkus, da boste lažje razumeli, po kakšnih načelih je napravljen potapljaški zvon.

Za naš poizkus vzamemo skledo, ali pa prozorno stekleno posodo, tako da vidimo pozneje stanje vodne gladine. Stekleno posodo napolnimo z vodo do polovice, in denemo prav oprežno na vrh košček plutovine s kocko sladkorja. Čez pluto poveznemo kozarec, ki

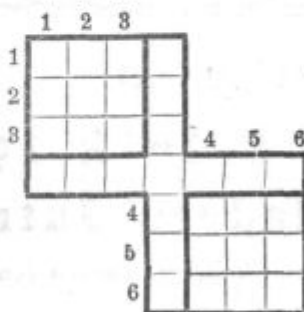
ga potiskamo zelo previdno in počasi navzdol. Pri tem se bo dvigala vodna gladina mnogo bolj v skledi, nego v kozarcu. Sladkor bo imel dovolj pro-

stora in ne bo niti malo moker. Bistvo tega pojava je v dejstvu, da se stisne zrak v kozarcu ter drži tako zgoščen ravnotežje vodi izven njega.

Sedaj pa sledeče vprašanje: Kako globoko moramo spustiti potapljaški zvon, da znaša pritisk v njegovi notranjosti 2 atmosferi?

Magični lik

- glas
- koroški vojvoda
- morska riba
- skupina vojakov
- plin
- kraj Jezusovega čudeža

Pod enakimi številkami vodoravno in navpično enake besede. V križišču veznik.

